

ESEJ

Kako se fondovi EU mogu koristiti u korist zajednice u kojoj živite?

Koja vam reč padne na pamet kad čujete reč „Kosovo“? Uveravam vas da ne postoji pogrešan odgovor, da imamo sve; dobro i zlo, belo i crno. Kosova, Kosovo, država, sistem; mnogo ljudi koji rade na tome da na gornje pitanje odgovore samo pozitivnim sinonimima, bez antonima.

Kada govorim o sebi, mislim na Kosovo, a kada govorim o Kosovu, mislim na sebe. Kako želim da vidim svoje Kosovo? Šta bih voleo da vidim svaki put kad izađem na ulicu? Ali budite oprezni! Ako dugo gledam, rizikujem saobraćajnu nesreću, jer automobila zaista ima puno! Stoga, pre nego što potražimo više zelenila i bicikla, trebalo bi da se fokusiramo na široko podizanje svesti naših sunarodnika o pitanju životne sredine. Mnogo teži proces nego što zamišljam, ali nužno moguć, jer mi se duša suzi kad vidim oblake formirane od Obilićevog dima!

Ah, da bar postoje klupe širom komšiluka za koje bi mogao da sedi onaj stari par, čija ljubav nije izbledela ni posle pedeset godina braka. A na klupi neposredno ispred natpisa „RECIKLIRAJTE OVDE“ nalazila bi se grupa tinejdžera sa platnenim kesama i staklenim flašama sa vodom, rumenih obraza i nasmejani. Mesto iz kojeg su se vratili „Dom omladine“, bilo je gotovo čarobno mesto; pored tih vrata nije prolazio niko ko nije bio ispunjen pozitivnom energijom. Zamišljam kako bi ovaj objekat dobro ukrasio svaki kvart ovog ogromnog grada. To bi bio prostor u kome biste se mogli opustiti sa prijateljima, sedeti i uživati u svom društvu, okupiti grupu zajedničkih interesa i razgovarati do sledećeg dana. Ukratko, imali bismo prostor za mlade koji ne vole kafiće i diskoteke, jer ne privlače sva svetla koja sijaju u petak uveče. Na putu od ovog Centra oči mi se ne bi ispunile suzama za decom koja su se grejala gasovodnim cevima vozila, čiji su roditelji pokušali da im obezbede peni za dve vekne hleba. U ovim trenucima, dok razmišljam o utopijskom Kosovu, stotine noževa mi iskrive srce znajući da ove porodice hranu traže u kantama za smeće, deca se sećaju uvreda, psovki i sklonište pronalaze tek kada njihova sudbina odluči da im se smiluje.

Na putu do trga, zamišljam Kosovo koje ima skloništa za ove siromašne ljude, za one ljude za kojima je Migjeni tugovao pre mnogo godina. U paralelnom univerzumu vratio bih se kući sa vrlo malo briga na umu, pripremio knjige za školu i pročitao Tolstojevo delo. Sutradan, kad bi me majka odvela u školu, rekla bi „eh, koliko se ovo mesto promenilo od kada sam ovde pohađala školu“, ljubeći me i nastavljajući svoj put do posla, i ja bih ušao u školu koja je imala vrlo malo nedostataka. Za nekoliko minuta video bih eksplozije u hemiji, iskre elektriciteta u fizici, amebe u biologiji i erupcije u geografiji; sve ovo u našim kabinetima pripremljeno za gašenje, a istovremeno za povećanje

radoznalosti učenika. Da bar imam ove laboratorije sada! Te noći bih teško zaspao, jer bi mi današnje lekcije lutale pitanjima u glavi. A onda bih se nasmešio, jer bih bio veoma zahvalan na uslovima koje mi je pružila moja Dardanija, uz pomoć zemalja koje nas okružuju.

Imam prilično smelu maštu, zar ne? Verujem da nema potrebe da ponavljam da sve ovo postaje teže nego što se govori. Međutim, jedno je nemoguće samo ako kažemo da se to ne može učiniti. Stoga znam da ću jednog dana živeti na Kosovu iz svojih snova, vašeg i našeg.